

DOWOŁAĆ SIĘ (2) *vb pf*

się (1), się (1).

Oba o jasne.

fut 2 sg dowołałsz się (1). ◇ praet 3 sg m dowołał się (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (jeden z tych samych przykładów) – XIX w. s.v. dowołać.

1. *Wołaniem obudzić; tu: wołaniem wyrwać kogo ze stanu ekstazy modlitewnej; evocare, exci(e)re, excitare Cn [kogo] (1) : Nikt iey [św. Małgorzaty] do modlitwy nie vprzedził/ ná ktorey ták była záchwyconá częłtokroć/ iłz lię iey niedowolał gdy było potrzebá. SkarŻyw 160.*

2. *Wołaniem przyspieszyć ukazanie się czegoś; sprowadzić, wywołać coś; tu: w przen; evocare, exci(e)re, excitare Cn (1) :*

Zwrot: »dowołać się zorze« = doczekać świtu, rana (1): A ielli cię ku nocy pocznie miotąć morze: Nie rychło fye dowołałz niepołspiefzný zorze. KochPhaen 11.

Formacje pochodne cf WOŁAĆ SIĘ.

BZ